

Beszélgetés Balázs Márta biotechnológussal

Végezz olyan munkát, amit szeretsz!

Kihívások mindig vannak, ezalól a mérnöki szakok sem kivételek, ám pozitív látásmóddal és a munka iránti alázattal az akadályokat leküzdhetjük, vallja Balázs Márta. Az egykori sapientias hallgatóval egyetemi éveiről, pályaválasztásról, a mérnöki szakma rejtelseiről beszélgettünk.

– Mikor és hol végezted a tanulmányaidat?

– A Sapientia – EMTE Élelmiszeripari biotechnológia szakán tanultam Csíkszeredában 2013 és 2017 között. Ez a képzés ma már ilyen formában nem létezik, de a Génsebészet szak nagyon hasonlít rá, annak bővített változata.

– Hogyan teltek az egyetemi éveid? Milyen tapasztalatokat szereztél?

– Nagyon jó volt! Igazából két nagyobb szakaszra tudnám osztani azt a periódust. Az első két év tipikus egyetemista évek voltak. A szünetekben együtt bandáztunk a szaktársakkal, mindig megbédeltünk a bentlakásban valamelyik barátunknál. A törzshelyünk a hallban lévő kerek asztal volt. Ott ütöttük el az időt a társaságunkra jellemző, már-már mindenki által ismert hangos nevetéssel. Heten voltunk stabilan a csoportban, így egészen családis hangulat alakult ki. A kisebb létszámú beosztásnak számos előnye volt. Az óráink felszabadult és bizalmas hangulatban teltek, rá mertünk kérdezni olyan dolgokra, melyeket nem értettünk. Lehetőségünk nyílt megmutatni saját képességeinket, nagyobb eséllyel tudtunk részt venni különböző gyakorlatokban, és megismerhettük saját határainkat. A második szakaszt, a harmad- és negyedévet,

FOTÓ: BALÁZS MÁRTA ARCHÍVUMA

az egyik tanárnóm által ajánlott lehetőség töltötte ki, amikor kutatómunkát végezhettem. Számomra ez óriási megtiszteltetés volt, nekivágtam és beletanultam a kutatást körülvevő rejtelmes világba. Elmondhatom, negyedév végére a tapasztalati tudásom rengeteg módszer elsajátításával és számos műszer helyes használatával bővült.

– Ha újrakezdenéd, ugyanezt a szakot választanád?

– Nem az a típusú ember vagyok, akiben már nyolcadik osztályban tudatosult, mi szeretne lenni. Folyamatosan kerestem önmagam. Azonban a mára kialakult munkámból, tanulmányaimból arra következtetek, nemcsak pusztán döntés volt számomra, hanem egyfajta keresése mindannak, amire képes vagyok, ami lehetek. Ezek a döntéseim és

választásaim formálták a mai önmagamot. Örülök, hogy itt tartok, ahol.

– Kinek ajánlod a mérnöki szakokat?

– Sokan tudják magukról, hogy reál vagy humán beállítottságúak, mivel ez már a középiskolai környezetből előbb-utóbb kiderül. Mérnöki szakot reál beállítottságú, a tudományokat szerető ember választ. Nehéz elképzelni, hogy egy humán szakos mérnöki pálya mellett dönt, viszont nem lehetetlen, hiszen nekem is volt csoporttársam, aki erről a területről érkezett. A mérnöki szakokra jellemzőek a gyakorlati órák, tehát azoknak a diákoknak ajánlanám, akik a laboratóriumi környezet felfedezésére és különböző módszerek, technikák megismerésére, illetve megértésére vágyanak. Fontosnak tartom,

hogy az elméleti tanítás magas szintű gyakorlati oktatással egészüljön ki, ahol a diákok közel kerülhetnek és meg tapasztalhatják a mérnöki világ csodáit. Ki kell emelnem, hogy a Sapientia laboratóriumainak felszereltsége messzemenően korszerű, és minden fejlődni akaró diák rendelkezésére áll.

– Milyen nehézségekbe botlottál pályakezdőként?

– Már rendelkeztem némi tapasztalattal a kutatómunkákban való részvételnek köszönhetően. Úgy éreztem, bárhová kerüljek, be tudok majd tanulni az adott munkakörbe, mivel a puttonyomban sok olyan tapasztalat van, ami segíthet az alkalmazkodásban. Mindenkinek vannak dilemmái, hogy a négy év végeztével mivel is fog foglalkozni, és persze ez bennem is megvolt. Szerintem végül mindenkinek kialakul a pályája, hiszen a szakmai gyakorlatok által lehetőségünk nyílik belelátni egy-egy intézmény rendszerébe, mi hogyan működik.

– Jelenleg milyen területen dolgozol?

– A csíkmadarasi Garden Proiect mikroszaporító laboratóriumában dolgozom. Az egyetem befejeztével viszonylag egyszerűen adódott számomra ez a lehetőség. Esélyt kaptam – és ezért a mai napig hálás vagyok – egy akkor kiépülő laboratóriumban dolgozni, ahová embereket kerestek, és engem az elsők között vettek fel, így lehetőségem nyílt az új technológia megismerésére külföldön. Bár az egyetemen fél évig tanultam növényi biotechnológiát, eszembe sem jutott, hogy én valaha ezzel fogok foglalkozni. Hozzám másabb irány állt közel, félttem, miként állom meg majd a helyem, de úgy ér-

zem, végül sikeresen vettem az akadályokat. A munkám rengeteg kaput nyitott meg a tudásom bővítésére, emellett módomban állt továbbtanulni, doktorálni is.

– Milyen kihívásokkal kell szembenézned a munkád során?

– Kihívások mindig vannak. A mi esetünkben tudni kell, hogy a növények válaszügye elég hosszú. Nem derül ki egyik napról a másikra, ha valamit elrontottam, esetleg nem a megfelelő közegben vagy szakaszban van a növény. Ezért kihívást jelent, hogy a mindennap alkalmazott technológiák mellett folyamatos kutatómunkát végezzünk. Törekednünk kell, hogy jobb és szebb növényeket adjunk vásárlóink kezébe.

– Milyen szakmákat ajánlanál a mérnöki szakos hallgatóknak?

– A négy év arra is jó, kitáljaljam, mi az, amihez kedvem lenne. Hiszen, ahogy mások is mondják: Olyan munkát végezz, amit szeretsz! Te kell kiderítsd, hogy a kutatómunkában érzed otthon magad, vagy épp terepen, esetleg a gyártástechnológia érdekel, vagy a termelés. Megannyi lehetőség jön szembe, neked kell rájönnöd, hol tudod kamatoztatni leginkább a képességeidet. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján úgy vélem, a legfontosabb az, hogy alázatosak tudjunk maradni a munkánk iránt, és bízunk abban, hogy a jól elvégzett munka kifizető. Fontos, hogy kialakuljon egy jó közeg. Én például nagyon szeretek munkába járni, mivel tudom, vidám csapat vár rám, akikkel a mindennapos problémákat együtt igyekszünk megoldani.